

ВИЩА КВАЛІФІКАЦІЙНА КОМІСІЯ СУДДІВ УКРАЇНИ

06 червня 2017 року

м. Київ

Р І Ш Е Н Н Я № 91/вс-17

Вища кваліфікаційна комісія суддів України у пленарному складі:

головуючого – Козьякова С.Ю.,

членів Комісії: Бутенка В.І., Василенка А.В., Весельської Т.Ф., Заріцької А.О., Козлова А.Г., Лукаша Т.В., Луцюка П.С., Макарчука М.А., Мішина М.І., Прилипка С.М., Тітова Ю.Г., Устименко В.Є., Шилової Т.С., Щотки С.О.,

розглянувши питання про підтвердження здатності кандидата на посаду судді Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду Золотнікова Олександра Сергійовича здійснювати правосуддя у відповідному суді, стосовно якого оголошено перерву відповідно до абзацу 2 частини першої статті 88 Закону України «Про судоустрій і статус суддів»,

встановила:

Рішенням Комісії від 07 листопада 2016 року № 145/зп-16 оголошено конкурс на зайняття 120 вакантних посад суддів касаційних судів у складі Верховного Суду.

Золотніков Олександр Сергійович 07 грудня 2016 року звернувся до Комісії із заявою про проведення стосовно нього кваліфікаційного оцінювання для участі у конкурсі на посаду судді Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду за спеціальною процедурою призначення.

Комісією 13 грудня 2016 року прийнято рішення № 102/вс-16, зокрема, про допуск Золотнікова О.С. до участі у конкурсі на посаду судді Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду.

Рішенням Комісії від 11 січня 2017 року № 2/зп-17 призначено кваліфікаційне оцінювання 653 кандидатів, допущених до участі у конкурсі на зайняття 120 вакантних посад суддів касаційних судів у складі Верховного Суду, зокрема Золотнікова О.С.

Комісією 07 лютого 2017 року прийнято рішення № 11/вс-17, зокрема, про допуск Золотнікова О.С. до проходження кваліфікаційного оцінювання для участі у конкурсі на посаду судді Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду.

Положеннями статті 83 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» (далі – Закон) закріплено, що кваліфікаційне оцінювання проводиться Вищою кваліфікаційною комісією суддів України з метою визначення здатності судді (кандидата на посаду судді) здійснювати правосуддя у відповідному суді за визначеними критеріями. Такими критеріями є: компетентність (професійна, особиста, соціальна тощо), професійна етика, доброчесність.

Золотніков О.С. 16 лютого 2017 року склав анонімне письмове тестування, за результатами якого набрав 78,75 бала, і згідно з рішенням Комісії від 17 лютого 2017 року № 12/зп-17 допущений до виконання практичного завдання на етапі іспиту під час кваліфікаційного оцінювання у межах процедури конкурсу до відповідних касаційних судів у складі Верховного Суду.

За результатами виконаного 21 лютого 2017 року практичного завдання Золотніков О.С. набрав 78,75 бала та згідно з рішенням Комісії від 29 березня 2017 року № 22/зп-17 є таким, що допущений до другого етапу кваліфікаційного оцінювання «Дослідження досьє та проведення співбесіди» у межах процедури конкурсу до Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду.

Згідно з абзацом 3 пункту 20 розділу III Положення про порядок та методологію кваліфікаційного оцінювання, показники відповідності критеріям кваліфікаційного оцінювання та засоби їх встановлення, затвердженого рішенням Комісії від 03 листопада 2016 року № 143/зп-16 (дати – Положення), під час співбесіди обов'язковому обговоренню із суддею (кандидатом) підлягають дані щодо його відповідності критеріям професійної етики та доброчесності.

Відповідно до положень статті 87 Закону з метою сприяння Вищій кваліфікаційній комісії суддів України у встановленні відповідності судді (кандидата на посаду судді) критеріям професійної етики та доброчесності для цілей кваліфікаційного оцінювання утворюється Громадська рада доброчесності, яка надає, за наявності відповідних підстав, висновок про невідповідність судді (кандидата на посаду судді) критеріям професійної етики та доброчесності.

Громадською радою доброчесності надано висновок про невідповідність кандидата на посаду судді Верховного Суду Золотнікова О.С. критеріям доброчесності та професійної етики, затверджений 03 травня 2017 року.

Згідно з висновком Громадської ради доброчесності у декларації доброчесності за 2015 рік кандидат підтвердив, що він не приймав одноособово або у колегії суддів рішення, передбачені статтею 3 Закону України «Про відновлення довіри до судової влади в Україні».

За даними Єдиного державного реєстру судових рішень 18 грудня 2013 року колегія суддів Одеського апеляційного адміністративного суду у складі Золотнікова О.С. (головуючий), Осіпова Ю.В. та Скрипченка В.О. розглянула справу № 815/8049/13-а за апеляційною скаргою Одеської міської організації політичної партії «Європейська партія України» на постанову

Одеського окружного адміністративного суду від 24 листопада 2013 року, якою відповідачам заборонено проводити мирні зібрання на центральних вулицях Одеси у період з 24 листопада по 31 грудня 2013 року. Ухвалою суду апеляційної інстанції від 18 грудня 2013 року апеляційну скаргу відхилено та залишено без змін постанову суду першої інстанції.

Відповідно до пункту першого частини першої статті 3 Закону України «Про відновлення довіри до судової влади в Україні» суддя суду загальної юрисдикції підлягав перевірці у разі прийняття ним одноособово або у колегії суддів рішення про обмеження прав громадян на проведення зборів, мітингів, походів, демонстрацій в Україні у період з 21 листопада 2013 року до дня набрання чинності цим Законом.

Також, Громадська рада доброчесності зауважує, що Кандидат у складі колегії суддів апеляційної інстанції залишив у силі рішення про заборону мирних зібрань, керуючись при цьому не Конституцією України, а Указом Президії Верховної Ради СРСР від 28 липня 1988 року № 9306-ХІ «Про порядок організації і проведення зборів, мітингів, вуличних походів і демонстрацій в СРСР».

Так, 18 лютого 2013 року колегія суддів апеляційного суду за участі кандидата визнала законною постанову Херсонського окружного адміністративного суду від 21 лютого 2011 року у справі № 2-а-1093/11/2170, якою обмежено Херсонську обласну організацію ВО «Батьківщина», голову Херсонської обласної організації ВО «Батьківщина» Одарченко Ю.В. та ОСОБА_1 в проведенні 22 лютого 2011 року пікетування за адресою: м. Херсон, площа Свободи, шляхом заборони проведення пікетування на ній 22 лютого 2011 року. Підставою для заборони проведення мирного зібрання був зокрема, Указ Президії Верховної Ради СРСР № 9306-ХІ від 28 липня 1988 року «Про порядок організації і проведення зборів, мітингів, вуличних походів і демонстрацій в СРСР». Колегія суддів погодилась з таким висновком суду першої інстанції та в ухвалі послалася на вказаний указ, хоча його положення очевидно суперечили Конституції України і узагальненням практики, які готувались Вищим адміністративним судом України.

На думку Громадської ради доброчесності, кандидат був ознайомлений з узагальненою практикою, а також мав виходити з принципу верховенства права, тому застосування зазначеного указу в цих правовідносинах, на переконання ГРД, є свідомим ігноруванням Конституції України та проявом свавілля або ж грубою недбалістю. Справу було розглянуто майже через два роки з моменту подання апеляційної скарги, а у тексті ухвали суду є численні помилки.

Стосовно вказаних у висновку Громадської ради доброчесності доводів кандидат на посаду судді Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду Золотніков О.С. надав усні та письмові пояснення, які було оцінено Комісією під час співбесіди.

Кандидат пояснив, що подаючи декларацію доброчесності за 2015 рік у пункті 17 він дійсно зазначив, що не приймав одноособово або у колегії суддів

рішень, передбачених статтею 3 Закону України «Про відновлення довіри до судової влади в Україні».

Проте, як встановлено Комісією, 18 грудня 2013 року колегією суддів Одеського апеляційного адміністративного суду під головуванням кандидата було розглянуто справу № 815/8049/13-а за апеляційною скаргою Одеської міської організації політичної партії «Європейська партія України» на постанову Одеського окружного адміністративного суду від 24 листопада 2013 року у справі за адміністративним позовом виконавчого комітету Одеської міської ради до Регіональної ради уповноважених представників громадських об'єднань ветеранів Одеської області, Одеської міської організації політичної партії «Європейська партія України», громадського об'єднання «Патріоти міста-героя Одеса», Міжнародного Союзу міст-героїв СНД, Організації ветеранів м. Одеси, Південно-української асоціації ветеранів спецслужб України «Співдружність», громадської організації «Правова корпорація», громадської організації «Заклад Пауерліфтіngu» про обмеження щодо реалізації права на мирні зібрання.

Вказаний факт, пов'язаний із заповненням декларації доброчесності, кандидат пояснив виключно помилкою, зазначивши, що не мав наміру внести до декларації завідомо недостовірні відомості.

Кандидат зауважив, що ухвалу Одеського апеляційного адміністративного суду від 18 грудня 2013 року у справі № 815/8049/13-а було своєчасно надіслано судом до Єдиного державного реєстру судових рішень та внесено до цього реєстру 26 грудня 2013 року, і це надало можливість будь-яким особам ознайомитись із судовим рішенням. Це твердження кандидата відповідає дослідженим Комісією матеріалам.

Крім того, на момент заповнення кандидатом декларації доброчесності ухвалою Вищого адміністративного суду України від 06 серпня 2015 року було залишено без задоволення касаційну скаргу Одеської міської організації політичної партії «Європейська партія України», а постанову Одеського окружного адміністративного суду від 24 листопада 2013 року та ухвалу Одеського апеляційного адміністративного суду від 18 грудня 2013 року – без змін. Таким чином, судом касаційної інстанції було підтверджено правильність ухвали апеляційної інстанції. Ця обставина, як зазначив кандидат, сприяла помилці при заповненні декларації доброчесності.

Комісією встановлено, що після набрання чинності Законом України «Про відновлення довіри до судової влади в Україні» жодною зі сторін у справі до Тимчасової спеціальної комісії з перевірки суддів судів загальної юрисдикції не подавалося заяви в порядку, передбаченому частиною другою статті 2 названого Закону, що свідчить про те, що сторони у справі фактично не вбачали підстав для застосування до кандидата будь-яких заходів, передбачених частинами другою-четвертою статті 7 вказаного Закону.

Наведені обставини в їх сукупності свідчать про помилковий характер внесення кандидатом неправильної інформації до пункту 17 декларації доброчесності за 2015 рік, що не повинно розцінюватися як допущення

недобросовісної поведінки. При цьому Комісія бере до уваги самостійне визнання кандидатом цієї помилки.

Крім того, у висновку Громадської ради доброчесності зазначено, що ухвалою суду апеляційної інстанції підтверджено заборону відповідачам проводити мирні зібрання на центральних вулицях Одеси у період з 24 листопада по 31 грудня 2013 року, однак, як випливає зі змісту ухвали Одеського апеляційного адміністративного суду від 18 грудня 2013 року, судом встановлено часткове обмеження прав громадян в реалізації права на мирні зібрання у м. Одеса, а саме заборонено проводити мирні зібрання у десятих місцях та дозволено у шістьох. Комісія також відзначає суттєву відмінність характеру обмеження, застосованого в цій справі, від судової практики, що виникла під час подій Євромайдану (Революції Гідності) в період з листопада 2013 року по лютий 2014 року. Так, застосоване у справі № 815/8049/13-а обмеження дійсно було частковим, застосовувалося не до всіх територій, де відповідачі мали намір реалізувати право на мирні зібрання, мало чітке обмеження строку дії (на момент винесення ухвали апеляційного суду до його закінчення 31 грудня 2013 року лишалося 13 днів), не розповсюджувалося на невизначене коло осіб та обумовлювалося інтересами національної безпеки та громадського порядку з урахуванням підвищеного антагонізму учасників зібрань відмінного спрямування в місті Одесі задля запобігання заворушенням та іншим злочинам. Комісія бере до уваги твердження кандидата про складний характер соціально-політичної обстановки в місті Одесі в період постановлення ухвали, що вже тоді набував рис, які наочно виявилися під час трагічних подій 02 травня 2014 року.

Що ж до ухвали Одеського апеляційного адміністративного суду від 18 лютого 2013 року у справі № 2-а-1093/11/2170, Комісія зазначає, що в ній колегія суддів погодилась з висновком суду першої інстанції, який при забороні мирного зібрання дійсно застосував, зокрема, Указ Президії Верховної Ради СРСР № 9306-XI від 28 липня 1988 року «Про порядок організації і проведення зборів, мітингів, вуличних походів і демонстрацій в СРСР». Суд апеляційної інстанції в своїй ухвалі самостійно послався на вказаний указ, хоча його положення суперечили Конституції України і узагальненням практики, які готувалися Вищим адміністративним судом України, що підтверджується довідкою ВАСУ від 01 квітня 2012 року про вивчення та узагальнення практики застосування адміністративними судами законодавства під час розгляду та вирішення впродовж 2010 – 2011 років справ стосовно реалізації права на мирні зібрання (збори, мітинги, походи, демонстрації тощо).

На думку кандидата, його участь у розгляді даної справи в апеляційному порядку не може бути підставою для висновку про його невідповідність критеріям доброчесності та професійної етики.

Так, рішення суду апеляційної інстанції у названій справі набрало законної сили 13 лютого 2013 року та у касаційному порядку не оскаржувалося. Посилання у рішенні суду апеляційної інстанції на вказаний вище указ

міститься після посилання на статті 19 та 39 Конституції України, рішення Конституційного Суду України від 19 квітня 2001 року у справі № 1-30-2001.

Судом апеляційної інстанції до спірних правовідносин були застосовані положення статті 38 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» та статті 182 Кодексу адміністративного судочинства України.

Комісія бере до уваги, що у довідці Вищого адміністративного суду України від 01 квітня 2012 року щодо вивчення та узагальнення практики застосування адміністративними судами законодавства під час розгляду та вирішення впродовж 2010-2011 років справ стосовно реалізації права на мирні зібрання (збори, мітинги, походи, демонстрації тощо) дійсно викладено думку щодо помилковості застосування судами під час розгляду справ даної категорії положень Указу Президії Верховної Ради СРСР від 28 липня 1988 року № 9306-XI «Про порядок організації і проведення зборів, мітингів, вуличних походів і демонстрацій в СРСР». Проте, незважаючи на це, протягом 2012–2015 років Вищим адміністративним судом України неодноразово застосовувалися положення названого указу під час розгляду справ даної категорії (зокрема, в ухвалах ВАСУ від 24 жовтня 2012 року К/9991 /5309/12, від 10 квітня 2013 року у справі № 2а-0570/22138/11, від 03 липня 2013 року у справі № 2а-2660/12/1070, від 17 вересня 2013 року К-36954/10, від 25 вересня 2013 року у справі № 2-а16282/12/2,670, від 18 листопада 2014 року К/9991/55685/11, від 10 листопада 2015 року у справі № 2а-0270/2904/12, на які посилається кандидат). Ця обставина свідчить, на думку Комісії, про відсутність сталої практики з питання застосування названого Указу навіть у суді касаційної інстанції.

Як доповідач у справах даної категорії Золотніков О.С. з лютого 2008 року жодного разу не посилався на названий Указ Президії Верховної Ради СРСР, що підтверджується відомостями з Єдиного державного реєстру судових рішень. Однак у лютому 2013 року, враховуючи неоднозначність судової практики Вищого адміністративного суду України, перебуваючи у складі колегії суддів та не будучи доповідачем у справі, кандидат, за його твердженням, не зміг наполягти на неприпустимості посилання на окремі положення цього указу суддею-доповідачем при складенні повного тексту ухвали. Як зазначено вище, посилання в ухвалі апеляційного суду на названий указ містилося вже після застосованих судом норм Конституції України.

Стосовно того, що справу було розглянуто судом апеляційної інстанції майже через 2 роки з моменту подання апеляційної скарги, кандидат зазначив, що не допускав будь-яких порушень норм процесуального права, адже відповідно до частини третьої статті 190 Кодексу адміністративного судочинства України призначення справи до апеляційного розгляду після проведення підготовчих дій здійснюється одноособово суддею-доповідачем, яким він не був.

Кандидат вважає, що наведені у висновку відомості про наявність в тексті ухвали апеляційного суду численних помилок стосується описок, порядок виправлення яких передбачений статтею 169 КАС України, що також не може

свідчити про невідповідність судді критеріям доброчесності та професійної етики.

Кандидат зазначив, що, ставлячи в провину судді, який не був суддею-доповідачем у справі, наявність у тексті судового рішення помилок у зазначенні дати судового рішення суду першої інстанції, Громадська рада доброчесності у висновку помилково вказує дату ухвали суду апеляційної інстанції як 18 лютого 2013 року, тоді як справу № 2-а-1093/11/2170 було розглянуто апеляційним судом 13 лютого 2013 року.

Комісія сприймає наведені кандидатом доводи, оскільки зазначені у висновку ГРД недоліки провадження та складення тексту судового рішення залежали від дій судді-доповідача, яким кандидат не був.

Комісія відхиляє доводи Громадської ради доброчесності про невідповідність Золотнікова А.С. критеріям професійної етики та доброчесності, що ґрунтуються на оцінці судових рішень, прийнятих за участі кандидата. При цьому Комісія відзначає, що ухвала Одеського апеляційного адміністративного суду в справі № 815/8049/13-а набрала законної сили та не була скасована ухвалою Вищого адміністративного суду України від 06 серпня 2015 року, а ухвала у справі № 2-а-1093/11/2170 в касаційному порядку не оскаржувалася.

Розглядаючи питання відповідності кандидата критеріям професійної етики та доброчесності у зв'язку з прийнятими за її участі судовими рішеннями в загальному контексті, Комісія виходить з рекомендованих європейських стандартів оцінювання суддів. Так, у пункті 35 Висновку № 17 (2014) Консультативної ради європейських суддів «Щодо оцінювання діяльності суддів, якості правосуддя і поваги до незалежності судової влади» (ССЈЕ(2014)2) від 24 жовтня 2014 року зазначається, що особи, які проводять оцінювання, мають зосереджуватися на методиці, яку суддя в цілому застосовує в своїй роботі, а не на оцінюванні правового обґрунтування окремих рішень, останнє ж має визначатися виключно в процесі оскарження. У тому ж пункті йдеться про проблематичність базування результатів оцінювання на кількості або відсотку рішень, скасованих в апеляційному порядку, якщо кількість та характер скасування чітко не демонструє, що судді бракує необхідних знань права та процедури. Аналогічні позиції викладено КРЄС і в пунктах 57 та 74 Висновку № 11 (2008), пункті 36 Висновку № 6 (2004). Пункт 28 Київських рекомендацій ОБСЄ/БДПЛ щодо незалежності судочинства у Східній Європі, на Південному Кавказі та у Середній Азії «Адміністрування судівництва, добір та відповідальність суддів» визначає, що судді жодним чином не можуть бути оцінені на підставі змісту їхніх рішень чи вироків (чи то безпосередньо, чи через вирахування відсотка скасованих рішень). Те, як суддя вирішує справу, ніколи не може бути підставою для накладення санкцій. Втім, у пункті 31 Київських рекомендацій передбачається, що оцінювання повинно включати перегляд письмових рішень судді та спостереження за тим, як він чи вона проводить судовий процес.

Відхиляючи висновок Громадської ради доброчесності, Комісія також виходить з наступного. Згідно з частиною другою статті 127 Конституції України на посаду судді може бути призначений громадянин України, не молодший тридцяти та не старший шістдесяти п'яти років, який має вищу юридичну освіту і стаж професійної діяльності у сфері права щонайменше п'ять років, є компетентним, доброчесним та володіє державною мовою. Законом можуть бути передбачені додаткові вимоги для призначення на посаду судді. Відповідно до пункту 1 частини першої статті 38, частини другої та пункту 4 частини п'ятої статті 81 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» суддею Верховного Суду може бути особа, яка відповідає вимогам до кандидатів на посаду судді, за результатами кваліфікаційного оцінювання підтвердила здатність здійснювати правосуддя у Верховному Суді, а також має стаж роботи на посаді судді не менше десяти років. В частині другій статті 83 Закону критеріями кваліфікаційного оцінювання названо компетентність (професійну, особисту, соціальну тощо), професійну етику та доброчесність.

Відповідно до пункту 4 глави 6 розділу II Положення рішення про підтвердження здатності здійснювати правосуддя суддею (кандидатом на посаду судді) у відповідному суді ухвалюється у випадку отримання ним мінімально допустимих і більших балів за результатами іспиту та оцінювання критеріїв особистої і соціальної компетентності, а також бала, більшого за 0, за результатами оцінювання критерію професійної етики чи критерію доброчесності. Згідно з підпунктами 5.2-5.3 тієї ж глави, ці критерії оцінюються у 0 балів за наявності доказів невідповідності судді вимогам професійної етики чи доброчесності. На підставі пункту 36 Розділу III Положення рішення Комісії про непідтвердження здатності кандидата на посаду судді здійснювати правосуддя у відповідному суді є підставою для припинення подальшої участі кандидата на посаду судді у процедурах, передбачених Законом. У даному випадку такими процедурами є встановлені статтями 79 і 81 Закону процедури конкурсу на зайняття вакантної посади судді Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду. Частина дванадцята статті 79 Закону визначає конкурс на зайняття вакантної посади судді як визначення учасника конкурсу, який має вищу позицію за рейтингом.

Враховуючи це, Комісія розглядає припинення нею участі в конкурсі кандидата на посаду судді з причин встановлення його невідповідності критеріям професійної етики чи доброчесності як різновид індивідуальної відповідальності у процедурах зайняття вакантної посади судді. При цьому Комісія бере до уваги те, що згідно з пунктом 44 Положення у разі підтвердження здатності судді здійснювати правосуддя у суді рівня суду, у якому він працює, або суді вищого рівня у рамках процедури конкурсу на зайняття вакантної посади судді той вважається таким, що підтвердив відповідність займаній посаді судді, а отже в протилежному випадку для кандидата на посаду, який є суддею, настають негативні наслідки, зокрема, він, згідно з пунктами 22-23 Прикінцевих та перехідних положень Закону України

«Про судоустрій і статус суддів» не набуває права одержувати суддівську винагороду, передбачену пунктом 24 цих положень.

Отже, при оцінці належності підстав визнання кандидата таким, що не підтвердив здатності здійснювати правосуддя за критеріями професійної етики і доброчесності, Комісія виходить також і з рекомендованих європейських стандартів притягнення судді до відповідальності, в тому числі у разі скасування прийнятого ним удового рішення.

У пункті 22 висновку щодо законопроекту про внесення зміни доповнень до законів про судоустрій Сербії (CDL-AD(2013)005) Венеціанська комісія зазначила, що навіть той випадок, коли суддя свавільно вирішив не дотримуватися встановлених стандартів [належної судової практики], не має сам по собі стати підставою для індивідуальної відповідальності.

Надаючи в 2015 році Висновок про дисциплінарну відповідальність і оцінювання суддів Колишньої Югославської Республіки Македонії (CDL-AB(2015)042), Венеціанська комісія зауважила у пункті 47, що судді повинні нести відповідальність тільки у випадку запеклого опору розвиненій практиці, що призводить до скасування рішень у справах тоді, коли та є сталою і чіткою. Розглядаючи висновок Громадської ради доброчесності, Комісія відзначає, що на момент винесення кандидатом у складі колегії ухвали із застосуванням, серед інших нормативно-правових актів, Указу Президії Верховної Ради СРСР від 28 липня 1988 року № 9306-XI, судову практику з цього приводу не було цілком усталено.

Оцінка ж інших обставин щодо можливого негативного впливу на суспільну довіру до судової влади у зв'язку з призначенням кандидата на посаду належить, згідно з положеннями пункту 1 частини дев'ятнадцятої статті 79 Закону України «Про судоустрій і статус суддів», до повноважень Вищої ради правосуддя.

Таким чином, обставини, на які посилялася Громадська рада доброчесності, не становлять достатніх і належних підстав для висновку про невідповідність кандидата критеріям професійної етики та доброчесності. Виходячи з цього, Комісія вважає, що висновок Громадської ради доброчесності від 03 травня 2017 року підлягає відхиленню.

Відповідно до частини першої статті 88 Закону, якщо Громадська рада доброчесності у своєму висновку встановила, що суддя (кандидат на посаду судді) не відповідає критеріям професійної етики та доброчесності, то Комісія може ухвалити рішення про підтвердження здатності такого судді (кандидата на посаду судді) здійснювати правосуддя у відповідному суді лише у разі, якщо таке рішення підтримане не менше ніж одинадцятьма її членами.

Дослідивши досьє кандидата, заслухавши доповідача, уповноваженого представника Громадської ради доброчесності та кандидата, п'ятнадцять членів Комісії одногосно дійшли висновку, що Золотніков Олександр Сергійович підтвердив здатність здійснювати правосуддя в Касаційному адміністративному суді у складі Верховного Суду.

Ураховуючи викладене, керуючись статтями 88, 93, 101 Закону, Положенням, Комісія

вирішила:

визнати Золотнікова Олександра Сергійовича таким, що за критеріями професійної етики та доброчесності підтвердив здатність здійснювати правосуддя у Касаційному адміністративному суді у складі Верховного Суду.

Комісії у складі колегії завершити проведення кваліфікаційного оцінювання стосовно кандидата на посаду судді Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду Золотнікова Олександра Сергійовича.

Головуючий

С.Ю. Козьяков

Члени Комісії:

В.І. Бутенко

А.В. Василенко

Т.Ф. Весельська

А.О. Заріцька

А.Г. Козлов

Т.В. Лукаш

П.С. Луцюк

М.А. Макарчук

М.І. Мішин

С.М. Прилипко

Ю.Г. Тітов

В.Є. Устименко

Т.С. Шилова

С.О. Щотка